

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע נופות**

388

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצוים אל בני ישראל"

לעבוד עבודה זרה עם כיפה

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

היותו רחוק מעצמו. וכשהוא כן מרגיש, אז קשה לו להודות על האמת. וחוסר הבטחון, הוא בגלל חוסר בירור המדות ודבקות להשתדלות ואף להשתדלות של איסור. זה דומה לאותו אדם; שבגלל כעס והקפדה נגד שליח ציבור, אינו עונה 'אמן יהא שמיה רבא'. הרי זה עבודה זרה ממש. זוהי הדוגמא של עבודה זרה, שרק בדרך של בירור המדות ולימוד המוסר, ניתן לפרוש ממנה ולהגיע לחירות אמיתית; "כימי צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות" ('מיכה' ז טו). ('דגל המוסר')

**"נאני אקשה את לב פרעה
והרפיתי את אתמי נאת מופתי בארץ
מצרים"** ('שמות' ז ג)

'א' ר יוחנן: "מכאן פתחון פה למינין לומר; לא היתה ממנו שיעשה תשובה, שנאמר: "פי אני הכפדתי את לבו" ('שמות' י א). א"ל ר' שמעון בן לקיש: "יסתם פיהם של מינין, אלא; "אם ללצים הוא לליץ" ('משלי' ג) שהקב"ה מתרה בו באדם, פעם ראשונה, שניה ושלישית. ואינו חוזר בו. והוא נועל לבו מן התשובה, כדי לפרוע ממנו מה שחטא" ('שמו"ר' יג ד).

הנה דבריהם ברור מללו; לקרוא לפרעה בשם; "ליץ". ולא מצאו לנכון לכנותו; עקשן, או רשע, או כופר וכדומה? טעם הדבר; שכל רשעותו המשך בעמ' 2 <<<

ולעבודה זרה ועוד; שאנו לא לומדים מוסר, בגלל הפחד, שמא זה יחייב אותנו לוותר על רצונותינו, על התאוה והקנאה. מי יסבול, כאלה בירורים פוגעים וקשים?

אך רואים מכאן; שחז"ל ירדו לסוף דעתו של אדם, בעמקות גוראה מאד. ואפשר לומר בפשטות; שאדם שאיננו מתעסק להתעלות בדרכי ההשגחה והבטחון, הרי הוא ללא ספק, בבחינת עובד עבודה זרה. בגדר; "אתי עזבו מקור מים חיים לחצב לקם בארות בארות נשפרים אשר לא יכלו המים" ('ירמיה' ב יג). אם עוזבים את המים החיים, הרי ממילא נמצאים בבארות השבורים, כל אחד והעבודה זרה שלו. ולא הרי זה כהרי זה, כל אחד והשגעון שלו.

אף על פי שבני ישראל היו בשעבוד כזה, כל כך מוכנעים, אעפ"כ, הרי הם כל הזמן בבחינת; 'עבדא, בהפקירא נחא ליה; זילא ליה. פריצא ליה' ('גיטין' יג). ובשביל זה, קשה להם לשנות את אורח חייהם ולפרוש מעבודה זרה. חז"ל אומרים; 'גמירי; דעבודת כוכבים דאברהם אבינו, ד' מאה פירקי הויין' ('ע"ז' יד). וכל שכן אצלנו, כמה סוגי עבודה זרה. וכן כותב 'חובות הלבבות'; 'והחונף אין תכלית לנעבדיו' ('שער יחוד המעשה' ה ד). אין תכלית לעבודה זרה שלנו, לא רק חניפות, אלא גם הקפדה, שנאה, נקמה, נטירה, כל זה ע"ז!!
ואם האדם לא מרגיש כך, זה בגלל

איתא ב'ילקוט'; 'ר' יהודה בן בתירא אומר: "הרי הוא אומר: "נלא שמענו אל משה מקצור רוח". וכי יש לך אדם, שמתבשר בשורה ואינו שמח? נולד לך בן זכר. רבך, מוציאך לחירות. ואינו שמח? אם כן, מה תלמוד לומר: "נלא שמענו אל משה"? אלא, שהיה קשה בעיניהם, לפרוש מעבודה זרה" (והדבק במצוות) ('ילקוט' ש' שמות' ו קעח).

דברי ר' יהודה בן בתירא, נראים לנו לכאורה כגזומה גדולה, שהיה קשה בעיניהם לפרוש מעבודה זרה! היכן דברים אלו כתובים בתורה? ואיך זה יתכן לפגוע כל כך קשות בעם ישראל? גם מה שכתוב במדרש, על הפסוק: "וַיִּצְוֶם אֶל פְּנֵי יִשְׂרָאֵל". א"ל: "היו יודעים; בני סרבנין הם. טרחנין הם. על מנת כן תהיו מקבלים עליכם, שהן מקללין אתכם. וסוקלין אתכם באבנים" ('ילקוט' ש' שמ'). היכן כתובים בירורים קשים אלה? ומדוע להכביד כל כך על עם ישראל? וכי לא היה להם מספיק, בעבודת הפרך הקשה?

הפסוק מפורש אומר: "נלא שמענו אל משה מקצור רוח ומעבדה קשה". ואיך הבינו חז"ל, שהכונה היא 'לפרוש מעבודה זרה'. גם לנו קשה, לקבל כאלו פגיעות בכבודנו. וכאן, מואשמים בעבודה זרה, היתכן? אם יקרה שמישהו יטען, שמה שאנחנו לא לומדים מוסר בענייני השגחה ובטחון, זה בגלל שיש לנו התקשרות להשתדלות לשכל

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

ועקשנותו, נבע ממקור אחד, מה שהיה יכול לדחות את האמת ובקש ולהתעלם ממנה. וכן מצאנו שנקרא אבימלך; "לִזְי". שאברהם קיים בעצמו הפסוק: **"וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יָשֵׁב"** (תהלים' א א) במה שהתרחק ממנו ('ילקוט' תהלים' א). ולא מצאנו, שהיה אבימלך מתנהג בליצנות. ורק נתבקר על שאנשיו העלימו ענין מהכנסת אורחים והתענינו באשתי של אברהם. הרי, שהעלמת עין, בשם ליצנות תקרא. שמתחמק ממה שמוטל עליו לעשות, או להכיר. ועושה עצמו, כאינו יודע מזה.

זו היתה ליצנותו של פרעה, שהקשה את לבו מלהכיר בהקב"ה ודחה את כל התוכחות, עד שנתקיים בו; **"אֵם לְלִצִים הוּא יְלִיזִי"** (משלי' ג) שבסוף הקשו את לבו. ונסתמו לפניו דרכי התשובה, כדי שיבוא על גמולו הראוי. ואיתא בחז"ל; **'דגם אצל עשו, הליצנות שהיתה בו, גרמה שיעבירוהו מן העולם' (תנודבא"ר' כד). שם מסופר; ששאל עמלק את אליפז אביו: "מי יירש את העולם הזה והעולם הבא"? ואליפז השיב לו: "שישראל, יירשו את שני העולמות. ולכן, ילך וישמש לישראל, כדי שיהיה גם לו חלק לעולם הבא". ויהי כשמוע עמלק את הדבר הזה, מיד יצא להחריב את כל העולם. זהו כחה של ליצנות, להתעלם מן האמת ולהמשך אחרי הדמיון.**

אמרו במדרש; 'היאך ברא הקב"ה את אלו? מהו; "כִּכְד אָבֹן וְנִטְלַח הַחֹל וְכַעַס אֲוִיל פְּבַד מְשֻׁנְיָהִם" (משלי' כז ג). אלא; החול שהמים עומדים עליו למעלה והוא נתון מלמטה והוא נושא אותם. אמר הקב"ה: **"יִקְרָה הִיא בְעֵינֵי בְנֵי אָדָם. וְרוֹאִין כְּאִלוּ יִגִיעָה הִיא לִפְנֵי וְאִינָה יִגִיעָה"**. שנא': **"לֹא יִעַף נְלֹא יִנְעַע"** (ישעיה' מ). במה אני יגע? במי שהוא מכעיס לפני בדברים בטלים". **כד"א: "הוֹצֵעֲתָם ה' פְּדָרְכֵיכֶם"** (מלאכי' ב יז). הוי; **"נְכַעַס אֲוִיל פְּבַד מְשֻׁנְיָהִם"** ('שמו"ר' יג א).

וזה, משום שחותמו של הקב"ה, אמת. לכן, אינו סובל מה שהרשעים עושים את עצמם, כמי שאינם מכירים את האמת. ואפילו בשעה שנאלצים הרשעים להודות על האמת, מחמת נסים שרואים, מיד מתשטששת בקרבם האמונה וחוזרים לסורם. **כמ"ש במדרש; 'כך הן הרשעים; כל זמן שהן בצרה, מכניעין עצמן. משהצרה עוברת, חוזרין לקלוקולם'** (תנחומא' וארא' יז).

על פי זה, נוכל לבאר תמיהה במדרש אצל מכת הברד כתוב: **"נִחְדְּלוּ הַקְּלוֹת וְהַפְּדָד וּמָטָר לֹא נִתַּף אֶרְצָה"** (ט לג). ופירושו במדרש; **'תלאן ברפיון. ואימתי**

ירד? בימי יהושע, על האמוריים. שנאמר: "נַה' הַשְּׁלִיף עֲלֵיכֶם אֶפְנֵים גְּדֹלוֹת" ('יהושע' י יא) **והשאר, שהיו בשמים, ירדו על גוג ומגוג לימות המשיח. והקולות, היו תלויין. ואימתי ירדו? בימי אלישע, על מחנה ארם. שנאמר: "נַה' הַשְּׁמִיעַ אֶת מְחַנֵּה אֶרְכָם קוֹל כֶּכָב קוֹל סוֹס קוֹל חֵיל גְּדוֹל"** ('מלכים' ב ג) **(תנחומא' וארא'). והדבר תמוה; למה צריכים, שהשירים מהברד, ישאר כל כך הרבה דורות, כדי להשתמש בהם לעת הצורך. וכי חסר להקב"ה ברד, או קולות? אולם ביאור הענין הוא; דהרשעים, ממהרים לשכוח הפורענות, המיועדת לאלה הבאים להרע לישראל. ואינם נזכרים, מהנסים והנפלאות, שבהם הוציא הקב"ה את ישראל ממצרים. והעונש הכבד שהגיע למצרים, אשר בשעתו, הפיל פחד על כל יושבי תבל. כמ"ש: "שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָזוּן חֵיל אֲחָז יִשְׁבִי פְלִשְׁתִּי"** ('שמות' טו יד). אילו היו שמים לב למה שקרה למצרים, היו נזהרים מלהכוות בגחלתן של ישראל. אבל עכשיו, שהעלימו עין מזה, הובא עליהם עונשם, מאותו הברד שירד על מצרים. כדי להורות להם, שמה שהסירו מלבם סופם של מצרים, הוא שגרם להם מפלתם.

האדם, בעל שכל והכרה, מוכרח סוף סוף להגיע לידי הכרת האמת, או מרצונו, או בעל כרחו. **כמ"ש: "כִּי בִפְעֻם הָזֹאת אָנִי שֹׁלַח אֶת פֶּל מִגִּפְתֵי אֵל לְפָד וּבְעֶבְדֵיךָ וּבְעַמְּךָ בְּעִבּוֹר תִּדְעֵ כִּי אֲנִי פְּמָנִי בְּכָל הָאָרֶץ"** ('שמות' ט יד). אם האדם יתחזק תמיד בהכרתו. ויעבוד את הקב"ה בכל יכולתו, הרי הוא **'זריז ונשכר'**. אבל גם הליץ, הפורק מעליו עול מלכות שמים, מוכרח לבוא להכרת האמת בעל כרחו, כמו אצל פרעה. **וכבר אמרו חז"ל; 'כל המתלוצץ יסורים באין עליו'** (עבודה זרה' יח). על כן, עלינו לקחת את עצת הנביא, **באמרו: "שִׁימוּ לְבַבְכֶם עַל דְּרָכֵיכֶם"** (חגי' א ה). לעסוק בפשפוש ומשמוש המעשים. ולהתרחק מדרכם של הרשעים, שנמשלו לאפילה, בהסירם מעצמם אור השכל. **(המוסר והדעת')**

"וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה אָמַר אֵל אֶהְרֹן קַח מִטָּף וְנָטָה יָדְךָ עַל מִימֵי מִצְרַיִם... וְיָהִיו דָּם... וּבְעַצְמֵם וּבְאֶפְנֵיהֶם" ('שמות' ז יט)

'לפי שהגין היאור על משה, כשנשלך לתוכו. לפיכך; לא לקה על ידו, לא בדם ולא בצפרעים ולקה על ידי אהרן' (רש"י). על הכתוב: "וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה אָמַר אֵל אֶהְרֹן נָטָה אֶת מִטָּף נְהַךְ אֶת עַפְר הָאֶרֶץ" ('שמות' ח). **כותב רש"י; 'לא היה העפר כדאי ללקות**

על ידי משה, לפי שהגין עליו כשהרג את המצרי ויטמנהו בחול ולקה על ידי אהרן'.

עלינו ללמוד מזה; עד כמה גדולה מדת הכרת הטוב. שכן, אם היחס הוא כך לדומם, הגם שאינו בעל בחירה, בכל זאת, יש מקום להכרת הטובה, כל שכן כמה צריכה להיות הכרת הטובה, כלפי אדם בעל בחירה. ובן בנו של ק"ו, מה צריכה להיות הכרת הטובה, כלפי בורא העולם, שחיו ומותו של האדם תלויים בו, בכל עת ובכל רגע. **ועיין ב'חובת הלבבות' משם נראה; כמה גדולות הטובות, שהבורא עושה עם האדם. ועד כמה הוא מחויב לקיים את מצוות הבורא, אף שאין ביכולתו לשלם מאומה לבורא, בשביל טובותיו. אלא רק להשתדל, לקיים את רצונו ('שער הבחינה').**

'תנן התם; ר' אליעזר אומר: "שוב יום אחד לפני מיתתך". שאלו תלמידיו את רבי אליעזר: "וכי אדם יודע איזהו יום ימות"? אמר להם: "כל שכן, ישוב היום, שמא ימות למחר. ונמצא כל ימיו בתשובה"' (שבתי' קנג). ולכאורה; אין כאן תשובה על שאלתם, שהרי הם שאלו: **'וכי אדם יודע באיזה יום ימות'? והוא השיב להם: **'כש"כ ישוב היום, שמא ימות למחר'**. ועדין, נשארה השאלה בלתי מחוורת.**

אלא, אם נתבונן נראה; כי בתשובתו, טמונה כונה עמוקה. שכן טבע האדם המאמין, שאם יודע, שזה היום האחרון של החיים, אז בודאי יעשה תשובה. אלא, שהוא חושב על האפשרות, שעוד יחיה למחר. ואין לו להזדרז לחזור בתשובה, למרות האמונה שיש לו, שביד ה' להמית ולהחיות. **וזהו מה שהשיב להם: 'כש"כ ישוב היום, שמא ימות למחר'**. וטענתו כלפיהם היתה; וכי בשביל שיש לאדם ספק, אם עוד יחיה למחר, זה נימוק שאין לו לשוב בתשובה?

אדרבה; עליך להכיר טובה לבוראך, שהוא מעניק לך חיים היום. ובודאי יכול להמיתך מחר. ואם אתה חי, עם הספק שתחיה למחר, זה גופא מחסדי הבורא. ובשביל זה לבד, אתה צריך וחייב, להזדרז עוד יותר לעשות תשובה. כי מתוך שיכיר בעומק הכרתו, כי ביד הקב"ה להמיתו למחר, יבין לדעת, כי הוא המחיה אותו היום. ואדרבה, ישוב היום, שמא ימות למחר. והעובדה שהוא חי, איננה סתירה, רק מגברת את התביעה לשוב.

וידוע, כי מידת הכרת הטובה, הוא המפתח לקיום התורה. המכות והנסים שעשה הקב"ה במצרים, היתה בהם הכנה, שישראל יכירו את יד ה'. ויהיו מוכשרים לקבלת התורה. ויתכן, שלימד הקב"ה

גנזי המלך דברים הטעונים גיזה גנזי המלך דברים הטעונים גיזה

לעם ישראל על ידי משה; כמה מחויב אדם, להיות מכיר טובה, כדי שיהיה לו קל לקיים את התורה. ואת הצד שכנגד, אנו מוצאים אצל פרעה; "וַיִּרְא פַרְעֹה כִּי הִתְחַהּוּ הַקְּנָחִים וַהֲכַבֵּד אֶת לְבָבוֹ" ('שמות' ח יא). "וַיִּרְא פַרְעֹה כִּי קָנַל הַמָּטָר וַהֲפָרַד נְהַלְתָּה וַיִּסְף לְחַטֵּא וַיִּכְבֵּד לְבָבוֹ" ('שמות' ט לד).

אצלו, לא היתה כלל, מדת הכרת הטובה לבורא בעד הרווחה. אלא, אדרבה; הוא ניצל את טובתו של הבורא, כדי להוסיף לחטוא. ורק כשקיבל המכות הכיר, שמוכרח להסכים לבקשת משה רבנו. אולם במצב של רווחה, לא הכיר כלום,

לדעת, כי הרווחה מיד ה' היא. וכן הדבר אצל כל אדם, אפילו שכבר מחליט הוא לשוב בעת דוחקו וצרתו, אבל אחרי שהוא יוצא מזה, הוא מוסיף לחטוא. והסיבה לזה; מפני שיש בו חסרון, במידת הכרת הטוב. וזהו יסוד גדול לעבודת השם. ('נחלת אליעזר') ■

גוי יהודי

משכיל אחד, מהעיר קויל, ששנה ופרש והורעל בדעות כוזבות, עמל להסית ולהדיח נפשות תמות. במסעיו הגיע לזיכלין ובא לבית מדרשו של הרה"ק ר' שמואל אבא מזיכלין זצ"ל. החל לדבר עם הלומדים ולהקשות קושיות הבל, כדרכם. אלו ענוהו כאולתו ואלו התנצחו עמו ואחרים שתקו ונבוכו. לפתע, נפתחה

הדלת והרבי הופיע. השתררה דממה. נגש הרבי אל האברך ר' ישראל, בנו של הרה"ק ר' יעקב לייב מגאלין זצ"ל, שעמד שקוע ברעיונותיו ליד התנור, מנותק מכל הנעשה. פנה אליו ושאלו: "ישראל, מדוע אינך אומר לו כלום"? נער ר' ישראל מהרהוריו ונרעש למראה הרבי. העיף מבט סביב, קלט את הנעשה ואמר: "מה אומר?! למה

יאמרו הגוים אנה אלקיהם" ("תהלים' עט י) מה ענינו של 'גוי', לשוחח בעניני אלוקות"?! נהנה הרבי מתשובתו ושב מיד לחדרו. ירדו הדברים הנוקבים לחדרי לבו של המשכיל ובקש רשות, לבוא לפני הרבי. בכך לפניו ובקש להורותו דרכי תשובה. שינה אורחותיו והפך לבעל תשובה גמור. ('להב אש' כה) ■

ציפיה

בסערת מלחמת העולם הראשונה, השתתף הרה"ק ה'אמרי אמת' מגור זצ"ל, בסעודת 'שבע ברכות', אצל הרה"ק ר' פנחס מנחם מפילץ זצ"ל, בעיר צ'נסטוב. בדרכו חזרה לעירו, ראה יהודים מתגודדים

בקבוצות ומשוחחים בהתרגשות. שאל; "אודות מה מדברים"? וספרו; "שמשוחחים מחדשות המלחמה, מהלכיה ומתהפוכותיה". נענה ואמר: "שנינו; 'אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו, צפה לרגלו של משיח'

('ב'ר' מב ד). ויש להבין; מה שייכות זה לזה? אלא" אמר הרה"ק ר' יצחק מוורקא זצ"ל: "אתה היהודי, שלא יענין אותך דבר מעסקיהם. אתה, אין לך, אלא לצפות לרגלי משיח". ('בישישים חכמה' נו) ■

קול רם

"וַיִּנְאָחֻוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַעֲבֹדָה וַיִּזְעָקוּ" ('שמות' ב כג)

היה לו, שנשמע להמונים, המסתופפים בימים הנוראים. פעם העירו לו, שקולו אינו נשמע רם כהרגלו. נענה ואמר בענותנותו: "כשירדתי לראשונה בחיי לפני התיבה בראש השנה, אמר לי מורי רבי, הרה"ק ר' יוסף מטורטשין זצ"ל,

בן החוזה מלובלין זצ"ל: "היודע אתה פירוש המילים; 'ומשמיעים ביראה יחד בקול'?" והסביר: "שהיראה תשוה תמיד לקול; אם תגבר היראה, יגבר הקול. ובאין יראה, לא תהא הרמת קול". ('בית קוצק' שעה) ■

פרה הולנדית

מספר ר' שלום שבדרון זצ"ל: "דרשתי פעם לפני קבוצת חילים. באותו מעמד, נגש אלי אחד ורטן בפני בכאב: "הרב צודק, הכל נכון, אבל מה לעשות, המציאות אחרת... הרב כנראה מנותק מהמציאות שברחוב. כולם רודפים כסף, הרחוב פרוץ, מלא לכלוך... ואם כך הוא וזהו הנהוג הנורמלי של כלל האנושות, מה שוות כל התיאוריות הנכונות שאמר הרב? כיצד הרב רוצה לדרוש מאתנו שנהיה שונים מכולם"? דבריו הרשימו לא מעט את הסובבים, מפני שנאמרו בכנות ובכאב ולא בשביל לקנטר.

ואז זימן לי ה' דבר כדי לענות לו, באופן שגם הוא וחבריו יבינו. "יש לכם אולי מישוהו מהחברים שגר בהולנד"? שאלתי. ואכן, היה שם אחד כזה. "תתקרב אלי" בקשתי. ופניתי אליהם כשהוא לידי ואמרתי: "הנה, הוא יספר לכם, אם תרצו, כמה מעולה משק הפרות שבהולנד. פרה הולנדית, היא שמנה וטובה ונותנת הרבה חלב, עד שיש פתגם שאומר; 'פרה הולנדית וסוס בלגי'. ומרוב טיב הפרות והרווח בגידולם, ישנם בהולנד יותר בהמות מאשר בני אדם. נכון? שאלתי את ההולנדי. ומשחייך

לאות הסכמה, המשכתי: "פעם ירד אדם מהמטוס על אדמת הולנד והלך על ארבע... לא פחות ולא יותר. חבריו, שהכירוהו כאדם שפוי לחלוטין, נבהלו מאד למראה עיניהם. ושאלו אותו: 'מה קורה איתך'? למה אתה לא הולך כמו בן אדם"? ענה להם האיש: "אתם אכן צודקים, שצריך ללכת על שתיים כמו בן אדם, אבל תיאוריה לחוד ומציאות לחוד. אתם כנראה מנותקים קצת מהמציאות בהולנד. כאן, הרוב הינם בהמות, ההולכות על ארבע". והנמשל ברור מאליו. ('הגדת ר' שלום') ■

"עַל דְּבַר הַצְּפַרְדְּעִים אֲשֶׁר שָׁם לַפְּרָעָה"

מי רוכב על מי?

"נְאִיךָ יִשְׁמַעְנִי פְּרָעָה" ('שמות' ו יב)

כיון שבני ישראל בעצמן, לא רצו לעזוב את מצרים "נְאִיךָ יִשְׁמַעְנִי פְּרָעָה וְאֲנִי עֶרְל שְׁפָתַי". על ידי שלא שמעו אלי, נעשיתי; "עֶרְל שְׁפָתַי" סתמו את שפתי וטענותי; "נְאִיךָ יִשְׁמַעְנִי פְּרָעָה"!? ('יגל יעקב')

"וַיִּדְבַר ה' אֶל מֹשֶׁה נֹאֵל אֶהְרֹן וַיִּצְוֶם אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" ('שמות' ו יג)

אע"פ שבני ישראל לא שמעו "מִקְצֹר רוּחַ וּמַעֲבָדָה קָשָׁה", בכל זאת, מצוה השי"ת להוסיף ולדבר אליהם. דברי אלקים מן ההכרח שיעשו רושם ויפעלו את פעולתם, אם לא לאלתר, הרי בזמן מאוחר יותר. דבורים של קדושה, אינם הולכים לטמיון. ומן ההכרח, שישמעו ביום מן הימים. ('שפת אמת')

"וַתֵּלֶד לוֹ אֶת אֶהְרֹן וְאֶת מֹשֶׁה" ('שמות' ו כ)

התורה מספרת כאן במתכוון, כי משה ואהרן, נולדו ככל בשר ודם, להורים רגילים. ובכל זאת, נעשו לגדולי הנביאים והמנהיגים של עמנו, הודות לפעולותיהם ומעשיהם אשר הם בחרו לעצמם ולא שירדו לעולם כמלאכי מרום. מכאן עלינו ללמוד; כי כל אדם ואדם מסוגל ע"י עבודתו ובחירתו, להגיע למדרגות העליונות ביותר. ואפילו להיות בבחינת משה ואהרן. ('המורה והתלמיד')

"וַיִּקְרָא פְּרָעָה אֶל מֹשֶׁה וְלֹאֶהְרֹן וַיֹּאמֶר לָכוּ זָבְחוּ לְאַלְקֵיכֶם בְּאֶרֶץ... וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לֹא נִכְוֶה לַעֲשׂוֹת כֵּן... דָּבָר שְׁלִשִׁת יָמִים נִלְוֶה בְּמִדְבַר וְנִבְחָנוּ לָהּ אֲלֵכֵינוּ" ('שמות' ח כא-כג)

לפי תפיסתו והבנתו של פרעה, אפשר לעבוד את האלקים ולהקריב לפניו קרבנות תיכף ומיד, ללא כל הכנות מוקדמות ואפילו כאשר שקועים בתועבותיה של

משום כך נאלץ משה לצעוק, בשעה שהתפלל להסרת הצפרדעים ממצרים.

"וַהֲצַאֲתִי אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלַת מִצְרַיִם" ('שמות' ו ו)

הצעד הראשון לקראת הגאולה היה, שהגלות נמאסה בעיני בני ישראל. ולא היו יכולים לסבול עוד את המצרים. כי כל זמן שאפשר עוד לסבול את הגלות, אין הגאולה יכולה לבוא. וזהו שאמר הכתוב: "וַהֲצַאֲתִי אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלַת מִצְרַיִם". אוציא אתכם מתוך הסבלנות שיש בכם כלפי המצרים. ואמאיס בעיניכם את הגלות, עד כי לא תוכלו לשאתה עוד. ('הידושי הרי"ם')

"וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם הַמוֹצִיא אֶתְכֶם" ('שמות' ו ז)

כאן הבטיח השי"ת, כי לא זו בלבד שבני ישראל יגאלו ממצרים, אלא גם יכירו וידעו, כי השי"ת גאל אותם. וכי הגאולה תגביר ותעמיק בהם את ההכרה והאמונה באלקים. שכן זוהי התכלית של הגאולות והישועות, להכיר ולדעת על ידן, את הגואל והמושיע האמיתי. ('שפת אמת')

"הֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמְעוּ אֵלַי נְאִיךָ יִשְׁמַעְנִי פְּרָעָה וְאֲנִי עֶרְל שְׁפָתַי" ('שמות' ו יב)

אמרו חכמינו על; "עֲבָדָה קָשָׁה", כי בני ישראל היו שקועים בעבודה זרה של מצרים ולפיכך; לא יכלו לשמוע את דברי משה. וא"כ, הרי נכון הוא הקל וחומר, אם בני ישראל אינם שומעים אותו רק משום שהם גרורים אחר עבודה זרה, הרי על אחת כמה וכמה, שלא ישמענו פרעה, שהוא עצמו הנהו עבודה זרה, שכן עשה את עצמו אלוה. ('תורת משה')

"נֹאֲרָא אֶל אַבְרָהָם אֵל יִצְחָק וְאֵל יַעֲקֹב" ('שמות' ו יג)

'וארא, אל האבות' (רש"י)

המלה 'אבות' יכולה להתפרש גם כ'רוצים', אשר אבו. השי"ת נראה, רק אל אלו הרוצים שיראה אליהם. כיוצא בכך מפרש הרמב"ם את הפסוק: "אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה" ('שמות' ג יד), "אֶהְיֶה" עם אלה, שרוצים כי "אֶהְיֶה" אתם. ('חתם סופר')

מעשה ברבי אברהם ברידה, שנזדמן לפונדק אחד ומצא שם, חבורה גדולה של 'משכילים' צעירים שהיו מסובים במעגל ובילו זמנם בדברי שחוק וליצנות. כשהגיעה שעת תפילת ערבית, נגש רבי אברהם, לאחת מפינות הטרקלין והחל מתפלל בכונה רבה, כדרכו בקודש. ראו זאת כמה מבני החבורה העליזה ופתחו במכוון ברעש גדול, כדי לטרוד את רבי אברהם בתפילתו. כיון שכך, הגביה רבי אברהם קולו, עד שתפילתו נשמעה בכל פינות האולם. בתום בתפילה, שאלו כמה מהמסובים הצעירים את רבי אברהם: "מדוע הגביה הרב כ"כ את קולו בשעת התפילה? הרי למדנו חז"ל; 'הקדוש ברוך הוא, לבא בעי' (סנהדרין' קו). "מיד תבינו מדוע צעקתי כ"כ בתפילת הערב" השיב רבי אברהם לחבורת הצעירים, שהחלו מתגודדים סביבו בצחקוקים מתגרים; "כשאנו מעיינים בפרשת 'וארא', המספרת על המכות שהביא ה' על המצרים, הננו מוצאים כמה לשונות תפילה של משה, כגון; 'נִיפְרָשׁ אֶל ה'' ('שמות' ח כו). 'נִיפְרָשׁ פָּפִיו אֶל ה'' ('שמות' ט לג). אולם פעם אחת, במכת הצפרדעים, נאמר במשה: "נִיַּצְעַק מֹשֶׁה אֶל ה'' ('שמות' ח ה). נשאלת השאלה: "מדוע היה זקוק משה לצעוק בתפילתו, דוקא במכת הצפרדעים"? "אלא", המשך רבי אברהם: "התשובה לשאלתי, נעוצה בטיבה המיוחדת של המכה השניה, שבאה על המצרים. רבבות אלפי צפרדעים, עשו רעש מחריד. ושאון קרקוריהן הגיעו למרחקים רבים מסביב, עד שא"א היה לשמוע קולו של משה בשעת התפילה. והרי לפי הדין, צריך המתפלל להשמיע לאזניו את רחשי תפילתו.

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

מצרים. וקשורים עדין לארציות; **"בְּאֶרֶץ"**. מסביר לו, אפוא, משה; כי לא זו דרכם של ישראל, אלא, תחילה יש להתרחק מתועבותיה של מצרים ולהיטהר מן הענינים הארציים ורק אז, אפשר לעבוד את השי"ת ולזבוח לפניו. לפני הקרבן, דרושה תשובה והתרחקות מן הרע. ('שם משמואל')

"ביום ההוא אצמית קרן לבית ישׂראל" ('יחזקאל' כט כא)

ישועת ישראל דומה לצמח; מה הצמח מתחיל לנבט ולצמוח, רק כאשר הזרעים מתחילים להירקב באדמה, עד שדומה כי אין להם עוד תקוה. כך גם ישועת ישראל באה בשעה שהם נתונים בשפל המדרגה ודומה חלילה כי אבדה מהם כל תקוה של קיום. לפיכך אמר הכתוב: **"אצמית קרן לבית ישׂראל"**. וזו גם הכוונה, במה שאנו אומרים בתפילת שמונה עשרה; **'מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה'** צמיחת הצמח אחרי הרקבון המוחלט, הינה הוכחה לתחית המתים. כי אע"פ שהמתים הופכים לעפר,

בכל זאת יקומו לתחיה, בבוא המועד לך. ('אבני אזל')

היכן הקדוש ברוך הוא מצוי?

פעם שאל השרף מקוצק זצ"ל: "היכן מצוי הקדוש ברוך הוא?" **תמהו לשאלה:** "והלא 'מלא כל הארץ כבודו'!" והשיב הרבי: "היכן שמניחים לו להכנס". והוסיף: "שהרי נאמר: 'נלא ירָאָה כָּךְ עֲקֻנַת דָּבָר וְנִשְׁבַּ מֵאֲחֻרָיו'" ('דברים' כג טו) ('שיח שרפי קדש' ה כא)

"כָּבֵד לֵב פְּרָעָה מֵאֵן לְשַׁלַּח הָעָם" ('שמות' ז יד)

האלשיך הקדוש כתב; שכאן מסר הקב"ה למשה את הכלל הנפלא שאמרו חכמים; **'הרשעים ברשות לבם. הה"ד: "נִיאָמַר הֶמֶן בְּלִבּוֹ"** [מתוך מאסר לבו] ('אסתר' ו 1). **והצדיקים, לבם ברשותם. הה"ד: "נִסְחָה הִיא מְדַבְּרַת עַל לִפְתָּה"** [שמסור בידה והיא שולטת עליו] ('שמואל' א א יג)

('אסתר רבה' י ג). כי הרשעים, חלושי אופי הם, שבויים ביד יצריהם ורגשותיהם ולכן, אם **"כָּבֵד לֵב פְּרָעָה"** ישלט הלב על בעליו. ולכן; **"מֵאֵן לְשַׁלַּח הָעָם"**.

"על דבר הצפּרָדעים אֲשֶׁר שָׁם לְפָרָעָה" ('שמות' ח ח)

התורה מדגישה, ש**משה רבנו צעק אל ה'; "על דבר הצפּרָדעים אֲשֶׁר שָׁם לְפָרָעָה"**. כתב ע"כ רבנו 'אור החיים' הקדוש זצ"ל; **'מכאן, שצריך לפרש תפלתו'**. והיינו; שהמתפלל, יאמר בפירוט את בקשתו, שאם לא כן, עלולות להיות הפתעות. כפי שהמדרש מספר; על אותו אדם שהיה מהלך בדרך, עיף ויגע. והתפלל לאמר: **"רבנו של עולם, תן לי חמור"**. ותפילתו נשמעה. עבר שם שר אחד, שהיה רוכב על אתון מעוברת. ולפתע, כרעה האתון וילדה עיר. חס השר על העיר הצעיר. נשא את עיניו וראה את היהודי מהלך בדרך. הרעים עליו בקולו וציווהו שישא את העיר על גבו, עד לעיר הרחוקה. **נאנח היהודי ואמר:** "בקשתי חמור ונעניתי. אבל אני חשתי לרכב עליו. והנה, הוא רוכב עלי". ■

קול באשה

ברגע, שמע שהרבי אומר: **"שנינו; 'קול באשה ערוה, שנאמר: 'פי קולך עָרְב'"** ('שיה"ש' ב יד) ('ברכות' כד). ומדוע לא אמרו; קול האשה? אלא, שגם קול האיש, הנושא חן בעיני האשה, פסול הוא. ('תפארת בית דוד' מג) ■

מיכל וקם מן השלחן ויצא החוצה להרגע. **לפתע קלטו אזניו ריטון מעזרת הנשים:** "חבל שהמשורר הוחלף. היה לו קול כה ערב. ועתה הקול צורם ומזיף". כשמעו, הבין מדוע הורה הרבי להפסיק שירתו ונחה דעתו. התפייס וחמק למקומו. בו

הרה"ק ר' אלעזר מענדיל מלעלוב זצ"ל, ישב בשולחנו הטהור. והמשורר ר' מיכל בוכוואלד ז"ל, זימר כדרכו זמירות שבת קודש. לפתע הורה הרבי לר' מיכל שיפסיק זימרתו וצוה על אחר, שימשיך ממקום שפסק. חלשה דעת ר'

שלטון

אש למים. **במכת ארבה ראו;** שהשי"ת שולט על הבריות המעופפות ועל הרוח. **במכת חושך ראו;** שהשי"ת, הוא המאיר לארץ. ובגזרתו, לא יאירו המאורות. **במכת בכורות ראו;** שהשי"ת שולט על חיי האדם. (הגר"י קניבסקי זצ"ל, בספרו 'חיי עולם' א טו) ■

ערוב ראו; שהשי"ת שולט על חיות הארץ. **במכת דבר ראו;** שהשי"ת שולט על בעלי החיים. **במכת שחין ראו;** שביד השי"ת, בריאות האדם ותחלואיו. **במכת ברד ראו;** שהשי"ת הוא השולח עננים להמטיר על הארץ. ובגזרתו נהפכים מי הגשם לברד. ויכול להשכיך שלום בין

כל האותות והמופתים שעשה ה' במצרים ע"י משה רבנו ע"ה, היו כדי לפרסם שהשי"ת שולט בעולמו ומושל בכל. **במכת דם ראו;** שהשי"ת שולט על המים. **במכת צפרדע ראו;** שהשי"ת שולט על הבריות שבמים. **במכת כינים ראו;** שהשי"ת שולט על האדמה. **במכת**

השפעה

כי **"מטה הַאֲלֹקִים"** ('שמות' ד כ) שעליו חרות השם המפורש ועל ידו נתרחשו המופתים המופלאים ביותר, בבואו **"לפני פְּרָעָה"** הריהו הופך לנחש ארסי. ואותו נחש, הופך שוב למטה האלקים בחזרתו אל ידו של משה. זו כחה והשפעתה של האוירה מסביב. (הגאון מהר"מ שפירא מלובלין זצ"ל) ■

הטוב ביותר, עלול ליהפך לחיה צמאת דם, בהימצאו בסביבה מושחתת. כשביקש משה רבנו להסביר לו לפרעה, כי אע"פ שבני ישראל כה מושפלים ובזוים עתה במצרים, עד שאין להם כלל צורת אנוש, בכל זאת יוכלו ליהפך לאנשים גבוהי דרגה ונאצלים ביותר, לכשישתחררו מן הסביבה המצרית המושחתת והוכיח לו,

"קח את משֶׁךְ וְהִשְׁלַךְ לְפָנַי פְּרָעָה יְהִי לְתַנּוּן" ('שמות' ז ט)

ההשפעה הגדולה ביותר על האדם נודעת לסביבתו בה הוא שרוי. אפילו האופי המושחת והגרוע ביותר, עשוי להשתנות ולהשתפר, כאשר הוא שרוי בסביבה טובה ונאצלת. ומאידך; האדם

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

פרי חיים

מרבניו מרן בעל אילת השחר שליט"א בעקבות מכתב רבינו מרן שליט"א, שאל יהודי יקר אחד מארה"ב לרבינו: "מה נתכוין מרן, בכתבו; להיזהר בשמירת שבת הן בציוויה?"

אמר לו מרן: "מה שנוגע לו, דבארצות הברית, יש לכל אחד מכונית וממילא, יוצאים מהבתים, לנסוע למקום שרוצים לשבות בשבת, ברגעים האחרונים ממש! ובאים רח"ל לחילול שבת, ה"י. ועליהם להתחזק מאד, שבהגיע חצי שעה לפני השקיעה, לא יעשו שום מלאכה האסורה בשבת."

ושאל הנ"ל: "שיש נידון בקהילות; היות והם מתפללים מנחה בערב שבת, ח"י רגעים לפני השקיעה, מצוי יחידים, שלא מספיקים להגיע לבית הכנסת ומתפללים ביחידות, לכן רוצים להתפלל מנחה גדולה. ואז, כולם יתפללו במנין. אך מצד שני, אם מתפללים ח"י רגעים קודם השקיעה, מזרזים בכך לבוא לבהכ"נ ופורשים ממילא ממלאכה. והנידון; מה עדיף?"

אמר רבינו שליט"א: "שאם יש חשש, אפילו על יהודי אחד! שיבוא ח"ו, לידי חילול שבת. זה שוקל, יותר מתפילה בציבור."

וחזור ומדגיש רבינו: לפרוש ממלאכה, חצי שעה קודם השקיעה. ושלא "לקבל שבת", רק לפרוש ממלאכה. ומנחה, אפשר להתפלל אז."

דברי חיזוק בענין שבת

"ראיתי במקום, שכתוב: שרבי אלי' לאפיאן, היה פעם בשבת אצל הח"ח. ואמר לו הח"ח: "היות ששבת שקולה כנגד תרי"ג, לכן כל דבר מצוה שעושים בשבת, נחשב תרי"ג, כפול שש מאות ושלוש עשרה. אם אחד לומד תורה - תרי"ג. אפילו אם לומד מילה של תורה, שזוה גם כן מצוה. כמו שה'גאון' מביא מה'ירושלמי', שאפילו מילה אחת של תורה **'תלמוד תורה כנגד כולם'** ('פאה' א א). אפילו מילה אחת!" **!"וק"ק:** "האיך יצויר, שידבר רק מילה אחת של תורה. כי אם אומר למשל, **תיבת; "בְּרֵאשִׁית"** ('בראשית' א א) מה הראיה שנתכוין לומר תורה? **וצ"ל:** "דמסתמא, הוא מתכווין לתורה." **עכ"פ:** כל מילה של תורה, זה מצוה. וכל מצוה שעושים בשבת, נחשב תרי"ג. **ושמעתי בשם ה'בן איש חי', שאומר:** "שכל מצוה שעושים בשבת,

נחשב אלף. **אבל ה'חפץ חיים' אמר:** "תרי"ג - ת' ר' י"ג מצוות. ממילא יוצא, שמצוה בשבת היא כל כך גדולה. אם הוא מתפלל, כאילו קיים תרי"ג מצוות של תפילה. אם לומד שעה, הרי זה כאילו למד תרי"ג שעות. ואם למד עשר שעות, זה תרי"ג פעמים עשר. הרבה מאד מאד!"

עכ"פ: מצוה של שבת, כל כך גדולה. ומצד שני; צריך מאד להיזהר, שלא יבואו, חלילה וחס, לחילול שבת. לכן, חכמים אמרו הרבה דברים, כמו: **'חייב אדם למשמש בגדיו ערב שבת עם חשכה שמא ישכח ויצא'**. רבנו חייבו, שצריך למשמש בכל הבגדים שלבוש, אם יש בהם משהו. **[תוס' שואל:]** "הרי גם אם נשאר משהו, הרי יהיה מתעסק?" **אומר תוס':** "שמא יזכור ואח"כ ישכח." **עכ"פ:** עשו זהירות מיוחדת על שבת. וזה בגלל ששבת כל כך גדול, במצוות, זה שקול תרי"ג. ובעבירות, מסתמא לא תרי"ג, אבל בכל זאת, שבת זה מאד חמור. ממילא, צריך לעשות זהירות גדולה, לכל הפחות חצי שעה לפני השקיעה, כבר לא לעשות דבר שאסור בשבת. רק אם יהי' פעם אונס גדול, שאין לו ברירה. אבל בדרך כלל, להשתדל חצי שעה לפני השקיעה, כבר לא יעשה שום דבר, כבר יהיה שבתדיק! הכל כבר מסודר.

וזה דבר נחוץ מאד. ולא רק אנשים שטרודים במלאכה, אלא אפילו בני ישיבה, שאין להם כל כך הרבה עבודה לעשות, בכל זאת, כשמגיעים הרגעים האחרונים לפני שבת, תמיד בא היצר ואומר: "תעשה את זה, תעשה את זה". ופתאום, שכחו את זה. ממילא, צריך מאד זהירות, לכל הפחות חצי שעה, להיזהר לא לעשות שום דבר שאסור בשבת. ואם לפעמים יש ששכחו דבר שמוכרחים - בלית ברירה יעשו. אבל בדרך כלל, כל אדם ישתדל, שחצי שעה, יהיה כבר הכל שבתדיק.

וזה מצוה גדולה. אחרת יכול להיות שאח"כ בשבת, יש לו תרי"ג מצוות, או אלף מצוות. ופתאום, חלילה וחס, חילל שבת... נורא ואיום! החטא של חילול שבת, הכי חמור, כמו עובד

עבודה זרה. בשום דבר, לא חייב כמו עובד עבודה זרה, רק בחילול שבת. מחלל שבת בפרהסיא, יש לו דין שיניו אסור, כמו עובד עבודה זרה, חמור מאד! ממילא, צריך לעשות כל מיני הרחקות, שלא לבוא לידי חילול שבת.

ואם רוצים להיזהר, הקב"ה עוזר. הרי **כתוב:** **'יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו'** ('קדושין' ל). ואנשים חושבים, שתמיד הקב"ה יעזור לו, יש לו עצה נגד היצר הרע, הקב"ה יעזור לו. **אך כתוב בשם הגאון:** לא כך, אלא, כל אדם צריך לעשות כל מה שביכולתו, להיזהר מהעבירה. ואם כבר אי אפשר יותר, אז הקב"ה עוזר לו. אך לא עוזר לו סתם כך, רק הוא צריך לעשות את המאמץ הכי גדול. ואם הוא עושה את המאמץ הכי גדול, אז הקב"ה עוזר לו.

וכן גם בענין זה, אם אדם עושה את כל המאמצים, שלא יבוא לידי חילול שבת, אז הקב"ה יעזור לו. אבל אם בן אדם יסמוך עצמו, שהקב"ה יעזור לו, אי אפשר לסמוך...

הקב"ה יעזור, שכל אחד באמת יזהר מאד בכניסת השבת, שיהיה על הצד הכי טוב. ואז, יהיה לו סייעתא דשמיא, ומה שילמד, יהיה לו פי תרי"ג, לפי ה'חפץ חיים'. ויש לסמוך עליו, כי מה שהוא אמר הוא ידע מה שאומר. ממילא, יהיה לו תרי"ג ויהיה לו זכות גדול. וכל אחד יכול לזכות לזה, לעלות בתורה ויראת שמים. ויהיה מאלה שהקב"ה עוזרו. ויזכו לכל טוב. ■

מרפאת שיניים רב תחומית
רבי עקיבא 44 בני ברק נוסד בשנת 1982
המרכז להשתלות שיניים ואסתטיקה

אצלינו,
 החור הוא רק בשן.
 לא בכיס.

בדיקה
 ועוץ מקצועי
 ללא תשלום

השתלות | כתרים | וכל הטיפולים הנדרשים
 מחירים מוזלים במיוחד!
 כדאי לטלפן ולשמוע.

052-8448443 / 03-5794757

יהוד אולם מופת סעדיה חתוכה 25 יום שני כח' טבת 23/01/12
פתיחת שערים ב-20:00 חחילת התוכנית ב-20:30
 כניסה 10 שקל
שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.TV

חדש בעיר בארץ ובעולם

80 איש לומדים כל יום בשעה 4:30. הנץ הכי גדול בעיר. חידוש מרענן בעירנו בני ברק ת"ו. מזה כמה חדשים בכל יום (כולל שבת) בשעות הלילה הקטנות מתאספים יהודים מכל רחבי הארץ לביכנ"ס 'ביע אומר' בראשותו של הרב יגאל כהן שליט"א ברח' עוזיאל 41 לשמוע את שיעורו של הרב אמנון יצחק שליט"א שמתחיל בשעה 4:30 בספר 'חובת הלבבות' ב'שער הבטחון'. השעור מונה כיום כ-80 איש לומדים קבועים בכל יום, למעט יום ששי שהשעור מתחיל בשעה 3:00 עד 4:15 לאחר מכן אוכלים צ'ולנט פרווה עם חלות סלטים חמוצים ושתיה חמה וקרה. וביום זה משתתפים בין 150 ל-200 איש והמשך השעור עד התפילה בנץ כבכל יום. בשבת בבקר השעור בשעה 4:30 והנושא הוא שער 'יחוד המעשה'. תפלה בנץ ולאחריה קדושה רבא עם כל טוב למכביר. ולאחר מכן שיעור נוסף ב'חכמת המצפון' על פרשת השבוע.

יתר שיעוריו של הרב אמנון יצחק שליט"א בעירנו הם כדלהלן:

בביכנ"ס אליהו הנביא רח' עוזיאל 42 בני ברק

במנין של הרב אליעזר ממליה נ"י; בערב שבת שיעורים של כ-20 דקות; בין מנחה לערבית. ומיד לאחר התפילה. וביום שבת ב- 9:00 לאחר מוסף.

במנין של ר' אמיר כהן נ"י; בליל שבת שיעור ב- 20:00 - 22:00. ובשבת בשעה - 14:45.

בביכנ"ס 'ביע אומר' רח' עוזיאל 41 בראשות הרב יגאל כהן שליט"א כדלהלן:

בשעה; 4:30 עד תפלת הנץ. בשעה; 8:00-9:00 לאחר קדושה רבא. בשעה; 17:15-18:30 לאחר מכן תפילת ערבית.

הצבור מוזמן

מניית שותפות בהפקת המפגן העצום של אחדות 'עולם התורה' ו'עולם התשובה'

באצטדיון רמת גן 40,000 איש עם הרב אמנון יצחק שליט"א

הוראה לחיוב חשבון ל'שופר':

קוד מסלוקה	סוג חשבון	מס' חשבון בבנק	מס' זהות / ח.נ.
בנק	סניף		רח'
קוד מוסד	2	3	9
אסמכתא / מס' מזוזה של הלקוח בחברה			

או בחיוב האשראי:

מס' כרטיס	תוקף
סך החיוב	מס' תשלומים

'שופר' ארגון להפצת יהדות מתחייב בזאת שלא למשוך מעבר לסכומים המגוינים לו.

לחייב בתאריך: לחודש

פרטי ההרשאה

1. סכום החיוב ומסוד, יקבע מנת לית ע"י "שופר" ע"י (הנקודות לקביעתם): 2. פרטי החיוב: 3000 במשכנת המאסיה

1000 ש"ח

תשלום 1 10 תשלומים

תורם נכבד, שים לב הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך "שופר" עליך לשלוח את הטופס ל"שופר" ת.ד. 2711 בני ברק. טל: 03-6777779

40,000

באצטדיון רמת-גן

לכל ידידי ופעילי שופר היקרים!

בהמשך לכל פעילות ארגונו הקדוש ופעילותו הברוכה של מורנו ורבנו הרב אנובן יצחק שליט"א.

מבשרים אנו לכם שבעז"ה ביום שלישי ד' ניסן תשע"ב 27/מרץ/2012

יתקיים כנס ענק ומיוחד באצטדיון רמת גן

בהשתתפותו של מרן ראש הישיבה הגאון הגדול הרב אהרון לייב שטיינמן שליט"א

וכן בהשתתפות מורנו ורבנו גדול מחזירי התשובה ומזכה הרבים בדורנו הרב אנובן יצחק שליט"א

פונים אנו אליכם ידידים ופעילים יקרים. בבקשת עזרה וסיוע לאירוע גדול זה בעירכם בכל מה שאפשר:

הפצת חומרה, הדבקת מודעות, גיוס תרומות וכדו'...

ובאם רצונכם להיות שותפים בהפקת המפגן העצום של אחדות 'עולם התורה' ו'עולם התשובה'

רכשו מניית שותפות בסך 1000 ש"ח ליחיד. צלצלו 03-6777779

וזכות קידוש ה' הגדול שיהיה בערב מיוחד זה תגן בעדכם בכריאות איתנה ונהורא מעליא אמן.

צוות ההפקה "שופר"

שופר

ארגון להפצת יהדות

לפרטים נוספים... www.shofar.tv